

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/150/2016
Identifikačné číslo spisu:	1111244757
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1111244757.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu Mgr. J. N., bývajúceho v J., zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, IČO: 35 955 341, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, IČO: 30 844 789, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 4 C 203/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. júna 2015 sp.zn. 8 Co 342/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. júna 2015 sp.zn. 8 Co 342/2014 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. februára 2014 č.k. 4 C 203/2011-83 návrh žalobcu na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie zamietol, návrh žalobkyne vo veci samej zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodol tak s odôvodnením, že v prejednávanej veci nebola preukázaná podmienka nesprávneho úradného postupu, ako jedna z podmienok pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. Výrok tohto rozsudku vo veci samej napadol žalobca odvolaním.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 16. júna 2015 sp.zn. 8 Co 342/2014, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Výrok, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok, odôvodnil vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie a záverom o nenaplnení predpokladov pre vyslovenie zodpovednosti štátu za škodu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v potvrdzujúcom výroku vo veci samej podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať), ako

dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolateľ odvolaciu súdu vytýkal, že pristúpil k rozhodnutiu o jeho odvolaní svojvoľne, arbitrárne a formalisticky. Nepripustným spôsobom pracoval s doterajšou judikatúrou, keď judikatúru, ktorú považoval za vhodnú citoval, ale ostatnú a rovnako dôležitú zamlčal, alebo ju ani nespomenul. Podľa názoru dovolateľa sú rozhodnutia súdov nepreskúmateľné, vykonané dokazovanie neúplné a jeho výsledky boli súdmi nižšieho stupňa nesprávne vyhodnotené. Namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k odvolaniu vo veci samej, čo zakladá odopretie jeho práva na spravodlivé konanie (ESLP vo veci Trančíková). Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo tiež založené na nesprávnych právnych záveroch. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu považovala rozhodnutia súdov nižšej inštancie za vecne správne. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a súvisiaci výrok o trovách odvolacieho konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalobca dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné. Predovšetkým (ale) ide o neprípustné dovolanie v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p., nakoľko peňažné plnenie, o ktorom bolo v danej veci rozhodnuté nepresahuje trojnásobok minimálnej mzdy 753,59 € < 951 €, keď minimálna mzda ku dňu podania žaloby (30. decembra 2011) predstavovala sumu 317 € (na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliadalo); v deň podania žaloby určovalo výšku minimálnej mzdy ustanovenie § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 408/2010 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

9. Žalobca v dovolaní dôvodne vytýka, že mu bolo odňaté právo konať pred súdom tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k ním podanému odvolaniu, v dôsledku čoho nemal možnosť sa k nemu vyjadriť. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí

vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

10. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (viď č.l. 103 a nasl. spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná podaním z 19. apríla 2014 (č.l. 118 a nasl. spisu), žalobca však ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalovanej nedoručil. Odvolací súd však na vyjadrenie žalovanej pri rozhodovaní prihliadal (viď str. 10 odsek 2 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

11. V okolnostiach preskúmvanej veci dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu vykazuje znaky relevantné z hľadiska namietať vady zmätočnosti (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Rešpektujúc právne účinky podaného dovolania, ktoré v konaní nastali, dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a v súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP). Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok.

12. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.